

Paveikslas miegamajame

Gyveno kartą toksai berniukas, vardu Eustacijus Klarensas ir pavarde Ražas – ir beveik pelnytai. Tėvai vadino jį Eustacijumi Klarensu, mokytojai – Ražu. Kaip jį vadino draugai – šito negaliu pasakyti, nes draugų jis neturėjo. Į tėtį ir mamą jis kreipdavosi ne „tėti“ ir „mama“, o „Haroldai“ ir „Alberta“. Mat šie buvo labai šiuolaikiški ir pažangūs žmonės. Vegetarai, nerūkantys, blaivininkai, ir dar dėvėjo ypatingos rūšies apatinius drabužius. Jų namuose buvo labai nedaug baldų, jokio patalų pertekliaus ant lovų, o langai visuomet būdavo plačiai atlapoti.

Eustacijui Klarensui patiko gyvūnai, ypač – visokiausi vabalai, o dar jeigu jie negyvi ir adatele prismeigti

prie kartono lakšto. Knygas jis mėgo tik tokias, iš kurių galėdavo pasisemti techninių žinių, su grūdų elevatorių paveikslėliais arba su nutukusių svetimšalių vaikų, darančių mankštą pavyzdinėse mokyklose, nuotraukomis.

Eustacijus Klarensas labai nemėgo savo pusbrolių ir pusseserių, keturių Pevensių vaikų: Piterio, Susanos, Edmundo ir Liusės. Bet žinia, kad Edmundas ir Liusė atvyks paviešėti, jį nudžiugino. Mat iš tikrųjų jam visai patiko vadovauti kitiems ir ieškoti priekabių; tiesa, jis buvo geibus berniokas, nebūtų įstengęs garbingai susiremti netgi su Liusė, tad ką kalbėti apie Edmondą, bet gerai žinojo, kad esama begalės būdų apnuodyti kitiems gyvenimą, kai pats esi namuose, o jie – tik svečiai.

Edmundas ir Liusė nė trupučio nesiveržė, tegul ir laikinai, apsigyventi pas dėdę Haroldą ir tetą Albertą. Bet kitos išeities paprasčiausiai nebuvo. Jų tėčiui tą vasarą pasiūlė skaityti šešiolikos savaitių paskaitų kursą Amerikoje, o mama išsiruošė važiuoti drauge, mat jau ištisis dešimt metų neturėjo tikrų atostogų. Piteris visą laiką skyrė mokslams – jis labai įtemptai ruošėsi egzaminams, taigi pasiliko globojamas senojo profesoriaus Kirko, kurio namuose andai, karo metais, vaikai patyrė tiek nuostabių nuotykių. Jei jis pats būtų tebegyvenęs aname name, mielai būtų priglaudęs visus vaikus. Bet senasis profesorius nejučia nuskurdo ir dabar gyveno mažame namelyje, kuriame buvo tik vienas laisvas kam-

barys. O vežtis visus tris jaunesniusius vaikus į Ameriką būtų buvę pernelyg brangu, todėl su tėvais išvažiavo tik Susana.

Suaugusiųjų nuomone, ji buvo šeimos gražuolė, ne labai linkusi į mokslus (nors kitais atžvilgiais jau net labai subrendusi), tad mama pasakė: „Jai kelionė į Ameriką išeis į naudą labiau nei kuriam nors iš jaunųjų.“ Jei Edmundui su Liuse ir buvo kiek apmaudu, kad būtų Susanai taip nuskilo, jie stengėsi nepavyduliauti, ir vis dėlto vien mintis apie vasaros atostogas pas tetą kėlė siaubą.

– Tau dar nieko, o man – išvis ragas, – pasiskundė Edmundas. – Tu bent jau turėsi atskirą kambarį, o man teks glaustis viename su tuo pasauliniu bjauryste Eustacijumi!

Viskas prasidėjo tą pavakarę, kai Edmundui su Liuse pavyko nuvogti kelias minutes ir pabūti vieniems. Žinoma, jie šnekučiavosi apie Narniją – šitaip vadinosi slaptoji tik jiems žinoma šalis. Manau, kad daugelis mūsų mėgsta kartais nuklysti į kokią nors savo slaptą šalį, bet ją mums dažniausiai tenka patiemis ir prasimanyti. Šia prasme Edmundui ir Liusei pasisekė labiau nei kitiems. Jų slaptoji šalis buvo tikrų tikriausia. Ir jie jau dukart joje lankėsi – ne žaisdami, ne sapne, o iš tikrųjų. Savai me suprantama, ten juos nulakdino burtai, mat magija yra išvis vienintelis kelias pakliūti į Narniją. O Narnijoje

jiems buvo pažadėta, na, bent jau beveik pažadėta, kad vieną gražią dieną galėsią ten sugrįžti. Tad turbūt neverta stebėtis, kad, vos pasitaikius progai, juodu vis šnekučiuodavosi apie tai.

Abu sėdėjo ant lovos Liusės kambaryje ir žvelgė į paveikslą, kabantį ant sienos priešais. Tai buvo vienintelis paveikslas visuose namuose, kuris jiems patiko. Užtat teta Alberta jo nepakentė (dėl to ir nukišo į mažąjį kambarėlį palėpėje), bet išmesti irgi negalėjo, nes tai buvo kažkieno, ko ji nenorėjo įžeisti, vestuvinė dovana.

Paveiksle buvo pavaizduotas tiesiog žiūrovo link plaukiantis laivas. Auksu žaižaruojantis pirmagalis išskaptuotas kaip drakono galva su pražiotais nasrais. Laivas buvo vienastiebis, su didžiule, keturkampe, sodriai raudona bure. Laivo šonai – kiek galėjai įžiūrėti toliau paaukuotų drakono sparnų galiukų – nudažyti žaliai. Laivas buvo ką tik užkilęs ant švytinčios mėlynos bangos, jo kilio perskrosta, putojanti, burbuliuojanti banga plūdo artyn. Iškart buvo matyti, kad, smagaus vėjo nešamas, laivas greitai skrieja jūros vilnimis, šiek tiek pakrypęs kairiojo borto pusėn. (Beje, jei ketinate skaityti toliau ir jei dar nežinote: kai stovite laive atsigręžę į priekį, kairioji pusė vadinama kairiuoju bortu, dešinioji – dešiniuoju.) Iš kairės krito ir saulės šviesa, vanduo toje pusėje mirguliavo žaliais ir violetiniais atšvaitais. Kitapus laivo atrodė tamsesnis, mėlynas, mat vandens paviršių užklojo laivo šešėlis.

– Žinai, ką, – tarė Edmundas, – ar tik nepasijunti dar blogiau, kai gali *žiūrėti* į Narnijos laivą, o atsidurti ten – negali.

– Jei gali žiūrėti, tai vis geriau nei nieko, – nesutiko Liusė. – Ir dar tas laivas – toks tikras Narnijos laivas...

– Vis dar nebaigiate žaisti to seno žaidimo? – staiga prašneko Eustacijus Klarensas, kuris, pasirodo, klausėsi už durų ir dabar išsišiepęs žengė vidun. Pernai, pats viešdamas pas Pevensius, nuklausė juos nuolat šnekantis apie Narniją, o paskui su malonumu traukdavo visus per dantį. Jis, žinoma, net neabejojo, kad jie visa tai prasimanė, o kadangi pats buvo pernelyg kvailas, kad įstengtų ką nors sugalvoti, visokios įsivaizduojamos šalys kėlė jam šleikštulį.

– Ko čia atsivilkai, niekas neprašė, – nelabai mandagiai rėžė Edmundas.

– Štai, dėlioju juokingą eilėraštuką, – atšovė Eustacijus. – Pavyzdžiui, kad ir tokį:

Tokie vaikai Narnijos žaisti niekad nenustojo

Ir vis kvailėjo ir kvailėjo, tik patys nenujautė...

– Visų pirma, „nenustojo“ ir „nenujautė“ nesirimuoja, – pareiškė Liusė.

– Tai asonansas, – paaiškino Eustacijus.

– Tiktai neklausk jo, kas tasai asošūdansas yra, – perspėjo seserį Edmundas. – Jis tik ir laukia, kad paklaustum. Nieko nesakyk, gal tada išsinešdins.

Dauguma berniukų, sulaukę šitokio atkirčio, arba pasiskubintų dingti iš akiračio, arba užsiplikstų. Bet

Eustacijus nei dingio, nei užsiplieskė. Tiesiog išsiviepęs trynėsi prie durų, kol sugalvojo, ką dar pasakyti.

– Jums patinka tas paveikslas? – paklausė.

– Dėl Dievo, tik neleisk jam užsivesti apie Meną ir panašiai, – skubiai išbėrė Edmundas. Bet sąžiningoji Liusė spėjo atsakyti:

– Taip. Man patinka, netgi labai.

– Šlykšti teplionė, – pareiškė Eustacijus.

– Jei pats dingtum iš čia, jos nebematytum, – pasiūlė jam Edmundas.

– O kodėl jis tau taip patinka? – neatlyžo Eustacijus.

– Na, pirmiausia, – ėmė aiškinti Liusė, – man jis patinka dėl to, kad atrodo: tas laivas iš tikrųjų plaukia. Ir vanduo atrodo taip, lyg būtų iš tikrųjų šlapias. Net ir bangos tarytum iš tiesų siūbuoja.

Savaime aišku, Eustacijui nereikėjo ieškoti žodžio kišenėje ir jis tikrai būtų radęs ką jai atsakyti. Bet neatsakė nieko – nes, vos žvilgtelėjęs į paveikslą, įsitikino: ogi ir iš tiesų atrodo, kad jūra banguoja. Jam pačiam tik kartą teko plaukti laivu (ir tai – tik iki Vaito salos), visą kelią jį siaubingai kamavo jūros liga. Ir dabar, pažiūrėjęs į tas siūbuojančias bangas, vėl surietė šleikštulys. Jau gerokai pažaliavęs Eustacijus ryžosi dirstelėti dar sykį. O tada jau visi trys vaikai prasižiojo ir išsprogino akis.

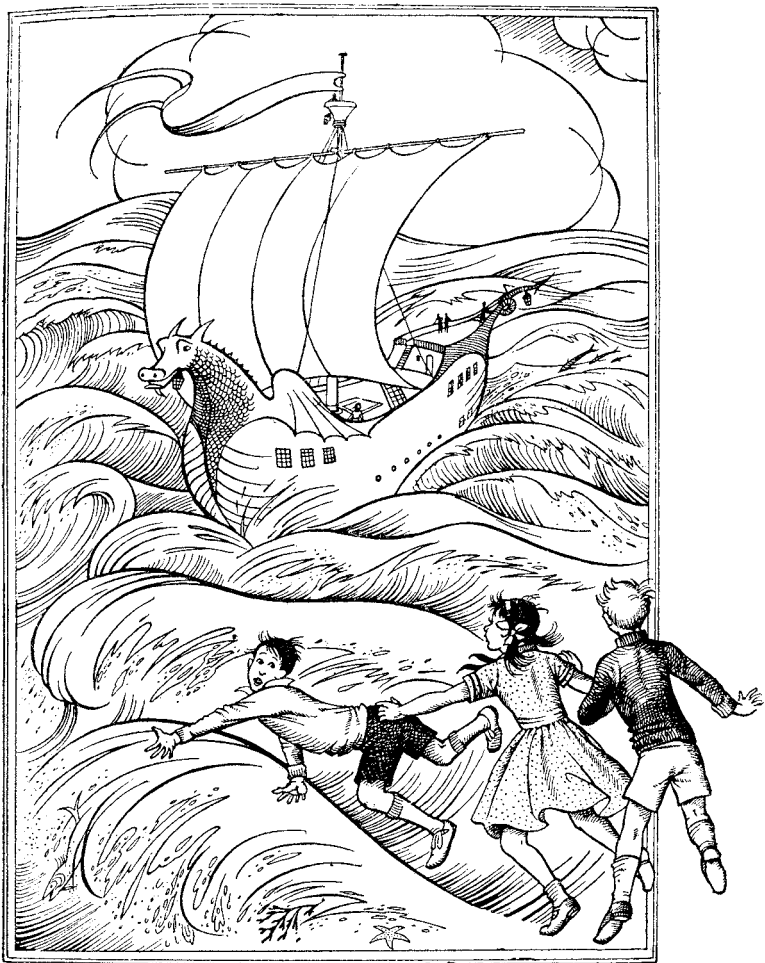
Skaitant popieriuje išspausdintą aprašymą, jums veikiausiai bus sunku patikėti tuo, ką jie išvydo, bet ir jiems buvo ne ką lengviau, nors viską matė savo akimis. Pa-

veiksle viskas judėjo. Nebuvo panašu net į kino ekraną: spalvos pernelyg tikroviškos, pernelyg ryškios, tokias pamatytum nebent išties pažvelgęs laukan. Laivo pirmagalio kilstelėjo ir rėžėsi į bangą, ištėkšdamas debesį purslų. Paskui, persirites, nuslydo jos ketera žemyn, tada pirmąsyk prieš akis šmestelėjo denis ir paskuigalis – ir tuojau vėl išnyko, nes atplūdusi dar viena banga vėl kilstelėjo laivo priekį aukštyn. Tą pat akimirksnį Edmundo pratybų sąsiuvinis, gulėjęs ant lovos greta jo, ūmai suplasnojo, pakilo ir nusklendė prie sienos, o Liusė pajuto, kaip plakasi į veidą plaukai – šitaip būna tik labai vėjuotą dieną. Diena iš tikrųjų ir buvo vėjuota, tik košiantis juos vėjas pūtė iš paveikslo. Tuojau pat jis atnešė ir bangų ošimą, vandens teliūskavimą į laivo šonus, medienos girgždesį ir išvis – vėjo ir vandens šniokštimą atviroje jūroje. Liusė galutinai įtikėjo nesapnuojanti, kai į juos siūbtelėjo kvapas, gaivus ir sūrstelėjęs.

– Liaukitės! – atsklido Eustacijaus balsas, spigus tiek iš išgąščio, tiek iš pasiučio. – Čia kažkoks kvailas jūsų pokštas. Tuojau pat liaukitės. Viską pasakysiu Albertai... Oi!

Brolis ir sesuo, nors ir sukaupę gerokai daugiau partirties pakliūti į visokius nuotykius, vis dėlto šūktelėjo: „Oi!“ – tą pat akimirksnį kaip ir Eustacijus Klarensas. Mat juos užliejo iš paveikslo rėmų staiga siūbtelėjusi šalta ir sūri banga: vaikams užgniauzė kvapą, negana to, jie liko permerkti nuo galvos iki kojų.

– Tuojau kai trenksiu tą teplionę! – suspiegė Eustacijus, bet tada nutiko bent keli dalykai. Eustacijus tekinas puolė prie paveikslo. Edmundas, jau šiek tiek savo kailiu patyręs, kas yra magija, liuoktelėjo jam iš paskos, šauk-

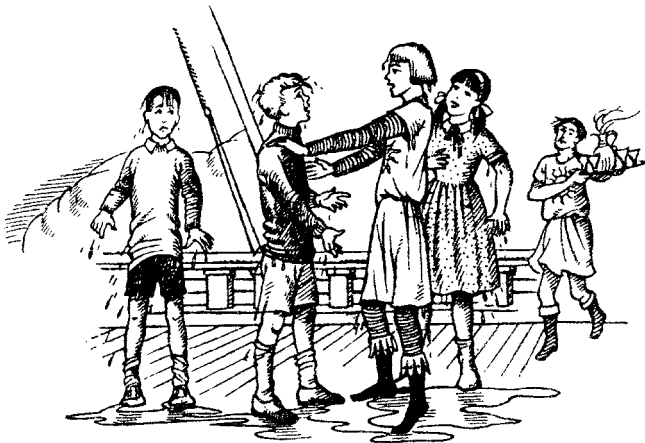

damas pasisaugoti ir nekvailioti. Liusę, įsikibusią iš kitos pusės, Eustacijus tiesiog nusitempė pirmyn. Staiga paaiškėjo, kad arba jie patys gerokai sumažėję, arba paveikslas – išaugęs. Eustacijus stryktelėjo, siekdamas nutraukti paveikslą nuo sienos, bet po akimirkos susizgribo stovįs ant apatinio rėmo, o vietoj stiklo tiesiog prieš nosį tyvuliavo tikrų tikriausia jūra, šniokštė vėjas, o bangos plakėsi į paveikslo rėmą lyg į kokią uolą. Paklaikęs Eustacijus stvėrėsi kitų dviejų vaikų, jam iš paskos užšokusių ant rėmo. Nuaidėjo riksmas, ėmė maskatuoti rankos ir kojos... ir po kokios sekundės, kai vaikams jau atrodė, kad pavyks išlaikyti pusiausvyrą, juos užliejo siūbtelėjusi didžiulė mėlyna banga ir nušlavė į atvirą jūrą. Eustacijus neviltingai suklykė, bet riksmas tuojau pat nutrūko, mat jis prisisėmė pilną burną vandens.

Liusė skubomis padėkojo savo laimingai žvaigždei, kad per pavasario trimestrą netinginaudama mokėsi plaukti. Tiesa, dabar jai būtų sekęsi nepalyginti geriau, jei nebūtų it pašėlusį makalavusi rankomis, o ir vanduo iš tikrųjų buvo kur kas šaltesnis, nei atrodė paveiksle. Tačiau ji nepuolė į paniką ir pirmiausia nuspyrė batus, kaip ir dera padaryti, jei netyčia įkrenti į gilų vandenį su drabužiais. Be to, susiprato kietai sučiaupti lūpas ir neušimerkti. Jie atsidūrė vandeny visai netoli laivo, Liusė matė čia pat dunksantį žalią bortą ir iš viršaus į juos žiūrinčius žmones. O paskui, kaip ir buvo galima tikėtis, į ją įsikibo paklaikęs Eustacijus, ir abu murktelėjo po vandeniu.

Vėl išnirusi į paviršių, spėjo pastebėti baltą pavidalą, neriantį nuo borto į vandenį. Dabar jau čia pat buvo ir Edmundas, jis iš visų jėgų plakdamas kojomis, sugriebė už rankų bliaunantį Eustacijų. O paskui greta išniro ir dar kažkas, lyg ir pažįstamo veido, ir pakišo ranką po ją iš kitos pusės. Laive buvo girdėti rékalojant, virš falšborto kyščiojo galvos, jau leidosi ir virvės. Dar akimirksnis – ir Edmundas su nepažįstamuoju tomis virvėmis apnarpliojo Liusę. O jau tada teko laukti, kaip jai pasirodė, – netgi labai ilgai: ir veidas spėjo pamėlti, ir dantys ėmė tarškėti. Bet iš tikrųjų gelbėtojai delsė tik tol, kol sulaukė patogaus akimirksnio įkelti ją į laivą taip, kad pakeliui siūbuodama neįsirėžtų į bortą. Vis dėlto šių pastangų nepakako: Liusė galiausiai atsидūrė denyje visa varvanti, drebanti ir dar nubalnotu keliu. Po jos gelbėtojai užtempė aukštyn Edmundą, paskui – ir visai

apgailėtiną Eustacijų. Paskutinis į laivą grįžo nepažįstamasis – auksaplaukis jaunuolis, vos keleriais metais vyresnis už Liusę.

– Ka... Ka... Kaspianai! – sugaikčiojo Liusė, vos kiek atgavusi kvapą. Mat iš tiesų tai ir buvo Kaspianas, tasai pats jaunas Narnijos karalius Kaspianas, kuriam ketvertas vaikų, lankydamiesi ten aną kartą, padėjo susigrąžinti sostą. Edmundas irgi akimoju jį atpažino. Visi trys džiugiai paspaudė vieni kitiems ranką ir patapšnojo per nugarą.

– Sakykite, o kas gi tasai jūsų draugas? – nedelsdamas paklausė Kaspianas su įprasta džiugia šypsena atsigręžęs į Eustacijų. Tačiau šis bliovė visa gerkle, kur kas smarkiau, nei derėtų jo amžiaus berniukui, kuriam teko kiaurai peršlapti, bet nieko baisiau nenutiko, protarpiais sugokčiodamas:

– Paleiskite mane... Leiskite grįžti atgal... Man čia visai *nepatinka*.

– Leisti tau grįžti? – nesuprato Kaspianas. – Bet kurgi?

Eustacijus tekinas pripuolė prie laivo borto, tarsi tikėdamasis išvysti virš jūros kabantį paveikslo rėmą, o galbūt net jame šmėžuojantį Liusės miegamojo kampą. Tačiau išvydo tik mėlynas, baltomis putomis purslojančias bangas ir kiek blyškesnę dangaus žydrynę: ir jūra, ir dangus plytėjo nuo horizonto iki horizonto. Vargu ar galima jį kaltinti dėl to, kad širdis nusirito į kulnus. Čia pat nelaimėlį ir supykino.

– Ei! Rainelfai! – šūktelejo Kaspianas vieną jūreivių. – Nešk čionai aitraus vyno jų didenybėms! Šitaip peršlapus jums būtinai reikia sušilti.

Edmundą ir Liusę jis pavadino didenybėmis todėl, kad juodu, taip pat Piteris ir Susana, žiloje senovėje buvo keturi Narnijos karaliai ir karalienės. Narnijoje laikas bėga kitaip nei pas mus. Jei Narnijoje pragyventum šimtą metų, vis tiek grįžtum į mūsų pasaulį tą pačią dieną, tą pačią valandą, kai išvykai. O vėl nukeliavus į Narniją po kokios mūsų pasaulio savaitės, žiūrėk, paaiškėtų, kad ten praėjo tūkstantis Narnijos metų, o gal vos viena diena, o gal nepralėkė netgi sekundė. Iš anksto šito nuspėti neįmanoma, pamatai tik jau atsidūręs tenai. Taigi, kai Pevensių vaikai antrąjį (ir lig šiol paskutinį) kartą lankėsi Narnijoje, narnams tai turėjo pasirodyti maždaug taip, lyg į Britaniją būtų sugrįžęs karalius Artūras, – kai kas sako, kad taip ir bus. O aš pridurčiau: kuo greičiau, tuo geriau.

Rainelfas grįžo, nešinas siaurakakliu ąsočiu su garuojančiu karštu, atrieais prieskoniais pagardintu vynu ir keturiomis sidabrinėmis taurėmis. Nieko geriau nė negalėjai pageidauti: vos gurkštelėję, Edmundas ir Liusė pajuto, kaip šilumos srautas plūstelėjo iki pat kojų pirštų galiukų. Užtat Eustacijus susiraukė, užspringo, išspjovė, ką buvo pasėmęs į burną, vėl sublogavo ir vėl apsverkė, ir dar paklausė, ar jie neturi vitaminizuoto slyvamedžio skaidulinio maisto pakuotės ir ar nebūtų galima paruoš-

ti jo su virintu vandeniu, ir išvis jis primygtinai reikalaują išlaipinti jį į krantą pačiame artimiausiame uoste.

– Nagi išties smagų bendražygį mums užgriozdinai ant sprando, brolau, – tramdydamas juoką sukuždėjo Kaspianas Edmundui, bet nieko daugiau nespėjo pasakyti, nes Eustacijus vėl pratrūko:

– Oi! Fui! O kas čia toks? Nuvykite nuo manęs šitą šlykštynę!

Šįsyk jo nuostabą galėjai suprasti. Iš juto laivagalyje išniro tikrai keistokas padaras ir ėmė neskubriai artintis. Pažiūrėti jis atrodė panašus į pelę – iš tiesų tai ir buvo pelė. Bet ne šiaip kokia pelė: stovėjo ant užpakalinių kojų, o augumo buvo gerų dviejų pėdų. Jos galvą juosė siauras auksinis kaspinėlis, parištas po viena ausimi ir virš kitos, už šio buvo užkišta ilga sodriai raudona plunksna. (Pelės kailiukas buvo labai tamsus, beveik juodas, tad šitaip pasirodžiusi atrodė labai jau įžūliai ir darė pribloškiantį įspūdį.) Kairioji letenėlė gulėjo ant rankenos kardo, ilgumu nenusileidžiančio

uo degai. Pelė oriai žengė siūbuojančiu deniu, nepriekaištingai išlaikydama pusiausvyrą, judesiai atrodė itin rafinuoti.

Liuse ir Edmundas ją išsyk atpažino: tai buvo Ripičipas, narsiausias iš Narnijos kalbančių žvėrių ir visų pelių vadas. Jis pelnė nemarią šlovę antrajame Berunos mūšyje. Liusei, kaip beveik visada, labai magėjo paimti Ripičipą ant rankų ir pamyluoti. Bet ji gerai žinojo, kad tokio malonumo nelemta patirti: šitaip padariusi, Ripičipą skaudžiai užgautų. Tad, norėdama su juo pasikalbėti, mergaitė priklaupė ant vieno kelio.

Ripičipas išmetė kairę koją priekin, dešinę atitraukė atgal, nusilenkė, pabučiavo Liusei ranką, išsitiesė, užriete ūsus ir tik tuomet suciepė savo šaižiu balseliu:

– Nuolankiausiai pasirengęs tarnauti jūsų didenybei. Taip pat karaliui Edmundui. (Jis dar sykį nusilenkė.) Jūsų didenybės – tai visa, ko dar stigo šiam šlovingam žygiui.

– Fui, šalin jį! – gailiai suspiegė Eustacijus. – Negaliu pakęsti pelių! O vaidinantys cirko žvėrys – ir išvis šlykštu! Kaip kvaila, koks prastas skonis... ir sentimentalų!

– Ar turėčiau suprasti, – ilgokai stebelijęs į Eustacijų, Ripičipas kreipėsi į Liusę, – kad šį ypač storžievišką asmenį jūsų didenybės globojate? Mat jeigu ne...

Liuse ir Edmundas abu staiga garsiai nusičiaudėjo.

– Ak, koks aš kvailys: juk jūs stoviniuojate čia kiau-
rai permirkę, – sujudo Kaspianas. – Eime, nulipsime į kajutes, ten persirengsite. Tau, Liuse, aš, savaimė aišku, užleisiu savo kajutę, tik, apgailestauju, moteriškų drabu-

žių laive neturime. Tau teks kaip nors išsiversti su mano apranga. Būk toks malonus, Ripičipai, parodyk kelią.

– Žinoma, aš damos paslaugoms, – tuojau atsakė Ripičipas. – Dėl šito net užgautą garbę sutinku pamiršti – bent jau kol kas... – tai taręs, jis labai reikšmingai dėbtelėjo į Eustacijų. Bet Kaspianas paragino juos eiti, ir po kelių minučių Liusė įžengė į kajutę laivagalyje. Čia jai patiko iš pirmo žvilgsnio: trys ketvirtainiški langai žvelgė į mėlynus, sukuriuojančius kilvaterio vandenį, stovėjo staliukas, iš trijų pusių supamas žemų, pagalvėlėmis apdengtų suolų, virš galvos siūbavo sidabrinis žibintas (nykštukų darbo, vos metusi akį atpažino Liusė, toks dailus jis buvo, taip meistriškai nukaldintas), o nuo sienos virš durų į ją žiūrėjo auksinis liūto Aslano atvaizdas. Visa tai Liusė suskubo pastebėti vos apsidairiusi, mat tuojau pat dešiniojo borto pusėje atsivėrė durys ir vidun įžengė Kaspianas.

– Čia bus tavo būstas, Liusė. Aš tik pasiimsiu sausų drabužių sau... – kalbėdamas jis rausėsi vienoje iš spintelėlių, – ...tada paliksiu tave vieną, galėsi ramiai persirengti. Tiesiog išmesk šlapius drabužius į koridorių už durų, aš pasirūpinsiu, kad juos nuneštų viršun ir išdžiovintų.

Liusė iškart pasijuto čia kaip namie, lyg būtų išstisęs savaites gyvenusi Kaspiano kajutėje, o ir laivo siūbavimas nėmaž jos netrikdė, mat anais laikais, kai pati buvo Narnijos karalienė, ji dažnai keliaudavo jūromis. Kajutė

buvo maža kaip kišenė, bet šviesi, išmušta lentelėmis su ryškiaspalviais paveikslais (juose pavaizduoti paukščiai ir žvėrys, ir tamsraudoniai drakonai, ir gebenės), be to, švarutėlė, niekur – nė dėmelės. Kaspiano drabužiai Liusei buvo per dideli, bet jais ji šiaip taip dar galėjo vilkėti. Užtat jo pusbačiai, sandalai ir jūreiviški batai buvo beviltiškai dideli, bet Liusė nutarė, kad nieko baisaus nenu tiks, jeigu laive ji pavaikščios basa. Persirengusi mergaitė pažvelgė pro langą į atgal srove šniokščiantį vandenį ir giliai giliai atsiduso. Net neabejojo, kad laive jie praleis ištis smagių akimirkų.

